

Tveir føroyingar millum tey útvaldu

Gunnvá Zachariassen

Hon fylti 23 ár í fyrradagin.

Hon hevur spælt við í tveimum ólavskukabarettum.

Hon var við í leikunum Lokkanetið og Skuggagestir.

Hon var statitur í Glataðu Spælimonnum.

Sin størsta leiklut hevði hon í fjør, tá hon var við í Húsinum hjá Bernardu Albu. Í tí sambandi var hon ein fastur partur av Grímu í eitt hálvt ár, har hon lærði ymiskt grundleggjandi innan professionellari sjónleik.

Fyri trimum árum síðani var Gunnvá í Svøríki, har hon gekk á sjónleikaralinjuni á fólkháskúlanum í Kungälv.

Í løtuni lesur hon dramaturgi í Århus. »Eg fór bara til upptøkuroynd fyrri at royna tað. Eg trúði ikki at eg fór at sleppa víðari til aðru roynd. Eg trúði heldur ikki, at eg fór at sleppa víðari til triðju roynd. Eg tók tað bara sum eitt upplivisli, og eg hevði eisini tveir stuttligar dagar saman við hinum.

»At eg skuldi vera millum tey, sum blivu vald út, droymdi eg ikki um...«

eg bara í biðaði eftir brævinum. Eg skuldi til arbeiðis, men tað hevði verið nyttuleyst at farið. Eg hevði einki fingið gjørt...

- Og so, seks langar tímar seinni, kom postboðið. Og tað stóð har. Eg var sloppin inn. Men eg trúði tí ikki. Eg mátti halda í brævinum og lesa tað aftur og aftur áðrenn eg var vís í, at tað var rætt.

Men tað var rætt. Marita Dalsgaard var sloppin inn á sjónleikarskúlan í Odense. Hetta var í Keypmannahavn.

Millum 32 av 550

At tveir føroyingar sleppa inn á sjónleikarskúla í Danmark sama ár, er ikki hent fyrr. Og á pappírnum sær tað eisini rættiliga ómøguligt út.

Tí ikki færri enn 550 fólksóktu í ár um at koma inn á hesar skúlar niðri. Av

Umleið 400 gentur søktu í ár um at koma inn á sjónleikarskúla í Danmark. 16 sluppu gjøgnum nálaureygað. Teirra millum Gunnvá Zachariassen og Marita Dalsgaard úr Føroyum.

Hvørgin trúði tí, tá tær fingur brævið við boðunum. Men nú er tað gingið upp fyrri teimum. Dreymurin um eitt lív sum professionellur sjónleikari, er vorðin ein realistiskur møguleiki...

teimum sluppu tilsamans 32 inn. 12 í Keypmannahavn, átta í Odense og átta í Århus.

Og av teimum 550 sum søktu, var nógva tann størsti parturin - næstan 80% - gentur. Men kortini verður líka nógva av hvørjum kyni tikið inn.

So tær báðar høvdu alt ímóti sær.

A pappírnum...

Gunnvá sang Kára P.

Tey, sum søkja inn á sjónleikarskúla, skulu ígjøgnum triggjar royndir. Fyrstu ferð fara tey upp við einum teksti uppá triggjar minuttir, sum tey sjálvi hava valt.

Umboð fyrri teir triggjar skúlarnar velja so nógva út, sum skulu til víðari royndir.

Skúlin í Keypmannahavn boðaði eftir hesa royndina frá, at hann vildi siggja Gunnvu aftur, meðan Marita slapp víðari í Odense.

- Tá eg fór upp aðru ferð skuldi eg framføra tveir tekstir, sum eg hevði fingið sendandi, umframt ein sang, eg sjálf hevði valt, greiðir Gunnvá frá.

Hon valdi at syngja Alduna hjá Gunnari Hoydal í danskarri umseting.

Hetta gekk so mikið væl, at hon stutt eftir fekk bræv um, at hon - saman við 24 øðrum - skuldi koma til triðju og seinastu roynd eisini.

- Tað hevði eg aldrin ventað. Og eg ikki so mikið sum droymdi um, at eg skuldi vera millum tey 12, sum fóru at verða útvald.

So tað triðju royndina tók Gunnvá bara sum eitt upplivisli. Og hon helt tað eisini vera stuttligt at vera við tíl.

- Hetta var meira eitt slag av Workshop, greiðir hon frá. Vit arbeiddu saman í bólkum við átta í hvørjum.

Eg fekk onkran tekst eg skuldi framføra, eg skuldi syngja sangin I nattens dybe stille ro, og so vóru annars kropssvenjingar, raddarvenjingar, rútmvenjingar o.a.

Men so skuldi tey eisini syngja ein sang, tey sjálvi

valdu - og Gunnvá sang Ringlurímu hjá Kára P («sumt er líka undarligt») - á føroyskum!

- Tað haldi eg, at tey hildu vera nokk so spennandi, sigur hon. Eg fekk so til uppgávu at syngja sangin soleiðis, at dómararnir skiltu hvørt einasta orð - hóast tað var á føroyskum. Alt endaði so við eini samtal, har Gunnvá varð spurd um leyst og fast.

- Tey spurdu m.a. um eg kendi tann føroyska sjónleikararan Páll Danielsen. »Ja«, svaraði eg, »hann er systkinabarn mitt...«

Meiri avklárað

Marita Dalsgaard var eisini til upptøkuroyndir í fjør. Tá kom hon eisini heilt til triðju roynd í Odense, men slapp ikki inn.

- Eitt, sum darvaði meg tá, var, at eg fór ikki so heil hjartað til verka sum hesaferð. Eg las búskaparfrøði á universitetinum, eg hevði eitt fast arbeiði, og eg hugsaði alla tíðina at kom eg inn, fór tað at venda øllum upp og niður. Og tað gjørdist ikki betri av, at royndirnar vóru samstundis sum eg gekk til próvtøku á universitetinum.

Ein annað sum darvaði Maritu tá, var tankin um at skulu vera fyra ár afturat í Danmark.

- Tá hevði eg longu verið leingi í Danmark, og hevði ikki gjørt upp við meg sjálva um og nær eg skuldi heim aftur.

- Eg óttaðist fyrri hvat fór at bliva av føroyinginum í mær, um eg slapp inn á skúlan og harvið bant meg til at vera fyra ár í Odense.

Tá hon fekk at vita at hon ikki slapp inn, flutti Marita til Føroya í summar, her hon arbeiddi í landsbankanum í nakrar mánaðir.

- Nú eri eg blivin meira vís í, at eg væl kann kenna meg sum føroying hóast eg bindi meg til at vera niðri øll hesi árin. Tí hevði eg ikki allar hesar tankar í heysinum, tá eg fór upp hesaferð. Eg var meira

rólig, og fekk betur konsentrerað meg.

Marita sang

Kára Jacobsen

Eins og hjá Gunnvu var triðja royndin hjá Maritu bæði drúgv og krevjandi. Hon byrjaði síðsta friggjamorgun, og vardi til seinna-partin sunnudagin. Og har vóru royndir av øllum handa lagi. Rørsla, samanspel, rútm, rødd, sangur, improvisation o.m.a.

- Vit fingur i.g. sonevndar opnar tekstir at arbeiða út frá. Tað eru tekstir, sum ikki siga nakað ávíst, og sum tú sjálf skalt leggja meinina í við tínum spæli. Og meðan spælt verður, fært tú so at vita meira um tann persónin, tú skalt ímynda.

- Tað snýr seg í stuttum um at geva teimum ymiskum menniskjansligu kenslunum kropsligt mál. At visa tær fysiskt. Tilfarið tú hevur, eru tínar egnu kenslur. Tær mást tú brúka - men samstundis verður tú noyðd at gloyma teg sjálva. »Høvdið skal av«, so at siga.

- Og tað er jú í stórum tað, sum sjónleikur snýr seg um. At brúka sínar egnu kenslur til at visa eitt annað menniskja.

- Tí er tað týðningarmikið at tú ikki hevur ov nógvar persónligar tankar í høvdið, meðan tú spælir.

Eisini Marita skuldi í síðstu royndini syngja ein sang, hon sjálf hevði valt. Og eins og Gunnvá brúkti hon ein føroyskan tónasmið - hon sang ein nýggjan hjá Kára Jacobsen, sum kallast »I'm just a Brain«.

Hárið av

Undir triðju royndini skuldi Marita eisini spæla saman við eini aðrari gentu. Og meðan tær vandu, góvu tær hvør aðrari eitt lyfti: Um onnur teirra slapp inn, skuldi hin sleppa at raka alt hárið av henni.

- Ved du hvat? Jeg skal skifte frisure, segði Marita við hina gentuna tá tær møttust týsdagin.

- Ved du hvat? Det skal

SJUREUR SKAALÉ

Gunnvá:

- Eg fór at ristast tá eg hevði fingið brævið, og stóð við tí í hondini. Eg mátti hava friska luft, og fór út á trappuna. Eg læt brævið upp - men tordi ikki ordiliga at hyggja at tí. Eg skeitti niður á pappír, og sá bara »Mig en glæde... optaget«.

Men ikki fyrr enn Gunnvá Zachariassen bleiv so rólig, at hon veruliga fekk hugt at brævinum, trúir hon tí, hon hevði sæð: Tað var ein »glæde« fyrri rektaran á Statens Teaterskole í Keypmannahavn, at Gunnvá Zachariassen var »optaget« á Statens Teaterskole í Keypmannahavn.

Hetta hendi í Århus.

Marita:

- Eg fór upp týsmorgunin klokkan sjei. Og so gekk